

θέλ'ν ἀπάντ'μα τὰ πρόβατα Χουλιάρ. Οὐ δραγάτ'ς τὰ 'καμι καλὸ ἀπάντ'μα τὰ χουράφια φέτου αὐτόθ. Συνών. ἀπάντ'ησι 2, ἀπαντία 2. 3) Κακοποιὸν δαιμόνιον, νεράιδα Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Συνών. ἀερικὸ 3 γ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀπάδημα Ἀντίταρ. Ἀπάντεμα Κίμωλ.

ἀπαντημὸς ὁ, Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπαντῶ.

Ἐπίσχεσις, συγκρατημὸς: Φρ. Ἀπαντημὸ δὲν ἔχει! (δὲν δύναται νὰ τὸν ἀποτρέψη τις). Συνών. ἀπαντία 3.

ἀπάντησι ἡ, λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἰν.) ἀπάδησι πολλαχ. ἀπάδηξι Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀδάδηξι Σῶρ. Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπάντησις.

1) Ἀπόκρισις εἰς ἐπιστολὴν ἢ προφορικὴν ὁμιλίαν, ἀπάντησις κοιν. καὶ Πόντ. (Οἰν.): Δίνω-θέλω-παίρνω-περιμένω ἀπάντησι. || Φρ. Ἀπάντησι πλεωμένη (εὐστοχος) κοιν. || Ἄσμ.

Πέδω σον χαιρετίσματα ρόδα καὶ μενεξέδες καὶ περιμέν' ἀπάδησι σὲ δεκαπέδε μέρες

Κρήτ. 2) Ἀπάντημα 2, ὁ ἰδ., Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐπὰ ἔχουνε ἀπάδηξι τὰ ὀζὰ καὶ δὲ γάνουνε ζημιὰς Κρήτ. Ἐφείτ' ἐδὰ ἦτον ἀπάδηξι (ἦτο περιορισμὸς, δὲν ἐγένοντο ἀγροζημίαι) Ἀπύρανθ. 3) Ἐπικουρία, βοήθεια Σκῶρ.: Στρατιωτικὸ θὰ πάρουν τ' ἄλλοι νὰ πάνε γιὰ τὸ δεῖνα μέρος ἀδάδηξι. Συνών. ἀπαντία 4.

ἀπαντία ἡ, Πόντ. ἀπαντίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀπάντια Ἡπ. (Χουλιάρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπαντῶ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 227.

1) Συνάντησις Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπάντημα 1. 2) Ἀπάντημα 2, ὁ ἰδ., Ἡπ. (Χουλιάρ.): Οὐ δραγάτ'ς ἔκαμι καλὴ ἀπάντια. 3) Ἀπαντημὸς, ὁ ἰδ., Ἡπ. (Χουλιάρ.): Δὲν ἔχ' ἀπάντια αὐτὸ τοῦ σκ'λλί. 4) Ἀπάντησι 3, ὁ ἰδ., Ἡπ. (Χουλιάρ.): Δὲν ἔχ' ἀπάντια ποὺ κάεναν.

ἀπαντιδιabάζω ἀμάρτ. ἀπαντιδabάζω Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀντιδιabάζω.

Ρίπτω: Ἄσμ.

Ἐρθεν ἀντάρα καὶ δειμῶς, συναργαρίν χαλάζιν, ἄλλους ψηλὰ ἐκρέμειξεν, ἄλλους 'ς σὰ χαμελίας, ἄλλους ἐπεντιδabασεν π'έσ' 'ς σὰ τεβορορζιῶ.

(ἦλθεν ἀντάρα καὶ θύελλα, σφοδρὰ χάλαζα, ἄλλους ἔρριπεν ὑψηλὰ, ἄλλους χαμηλὰ καὶ ἄλλους ἔρριπεν εἰς τὰς ρίζας τῶν ἐλατῶν).

ἀπαντικὸ τό, Πελοπ. (Καλάβρυτ. Κλουτσίνοχ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαντῇ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.

-ικό. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ποδαρικό, χερικό κτ.

Ἀπαντία 1, ὁ ἰδ.: Φρ. Ἐχει καλὸ-κακὸ ἀπαντικὸ (φέρει καλὴν ἢ κακὴν τύχην εἰς τὸν μετ' αὐτοῦ συναντῶμενον).

ἀπαντικρὺ ἐπίρρ. Λεξ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀπαντίκρυν Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. παντίκρυν Κάλυμν. παντίκρυγα Μακεδ. (Πάγγ.) ἀπαντίκρυα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀπαντίκρυτα Μακεδ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἀπαντικρὺ.

1) Ἐκ τοῦ ἀπέναντι μέρους Θράκ. (Ἀδριανούπ.): Τ' ἀγρίμ' φάθ'κι ἀπαντίκρυ Συνών. ἀντίκρυθε. 2) Εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, ἀντικρὺ, ἀπέναντι ἐνθ' ἄν.: Παντίκρυ πὸ τὸν καφενὲ Κάλυμν. Κάθιτι ἀπαντίκρυτα Μακεδ. || Ἄσμ.

Παντίκρυγα τὴν προσκώθηκι καὶ τὴν καλουσουρίζει.

—Καλῶς τὴν κόρη πόρχιτι, καλῶς τὴν μαυρουμμάτα.

Πάγγ. Συνών. ἀγνάντια Α 1, ἀνάγναντα, ἀντικρινά, ἀντίκρυ, ἀντικρυστά, ἀπαγνάντια.

ἀπάντιο τό, ἀμάρτ. ἀπάντιον Ἡπ. (Ἰωάνν. Χουλιάρ.) Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπαντῶ. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 65 κέξ.

1) Ἀπαντία 1, ὁ ἰδ., Μακεδ.: Βγῆκι 'ς ἀπάντιον.

2) Μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἀπαγορεύεται ἡ βοσκή, περιορισμένον, προφυλαγμένον Ἡπ. (Χουλιάρ.): Τὸν ἔχουμι ἀπάντιον φέτους τὸν κάμπου. 3) Μέρος ὑπὴνεμον Ἡπ. (Ἰωάνν. Χουλιάρ.): Κάτσι 'ς τ' ἀπάντιον νὰ μὴ σὶ πιάθ' οὐ ἀέρας. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπανεμιά Α 2.

ἀπαντοχή ἡ, πολλαχ. ἀπαντουχή πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀπαδοχή Ἄνδρ. Θράκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπαδουχή Εὐβ. (Αἰδηψ.) Θεσσ. (Αἰβάν.) Θράκ. (Αἰν.) Κυδων. Λέσβ. (Πάμφιλ.) Σαμοθρ. ἀποδοχή Θράκ. Πάρ. παντοχή Κάρπ. Πελοπ. (Αἰγ. Βούρβουρ. Καλάμ. Καπαρ. Κυνοῦρ. Μεγαλόπ. κ. ἄ.) — ΑΒαλαωρ. Ἐργα 3, 347 — Λεξ. Μπριγκ. παντουχή Εὐβ. (Στρούπον.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιάρ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) παδουχή Ἡπ. (Ἰωάνν.) Στερελλ. (Εὐρυταν.) ποντοχή Κάρπ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀπαντοχή.

1) Ὑπομονή, καρτερία Θράκ. (Αἰν. κ. ἄ.) Λέσβ. (Πάμφιλ.) Παξ. Πελοπ. (Μεγαλόπ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ἐχει μεγάλη ἀπαντοχή Παξ. Δὲν ἔχ' ἀπαδοχή Πάμφιλ. Συνών. ἀναμονή 2. 2) Ὑποδοχή προσώπου ἐπιστρέφοντος μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν Ἄνδρ. Θήρ. Κάρπ.: Καλὴ ἀπαντοχή καὶ καλὸ δέξιμο Θήρ. || Ἄσμ.

Νὰ 'χουν τὰ ξένα ποντοχή κ' ἐγὼ ὁ καμένος θάρος

Κάρπ. Συνών. δέξιμο. Πβ. ἀπαντή 1. 3) Ἡ ἐμνηνος ρύσις τῶν γυναικῶν Λέσβ.: Σ τ'ν ἀπαδοχή μ' ἐμ'να ἀγγαστρομέν'. 4) Προσδοκία, ἐλπίς πολλαχ.: Ἐχω ἢ δὲν ἔχω ἀπαντοχή πολλαχ. Εἶχα τ'ν ἀπαδοχή μ' 'ς τ' ἐλαιοὺς κ' ἰχθαλάσανι Αἰδηψ. Ἐχασα τ'ν ἀπαδοχή μ' αὐτόθ. Χάθ'κι κάθι ἀπαντουχή μ' Στερελλ. (Καλοσκοπ.) Δὲν εἶνι κάμμιὰ παντουχή Ἡπ. (Ζαγόρ.) Δὲν ἔχ' παδουχή νὰ γυρίσ' π' τὰ ξένα τοῦ πιδί τ'ς Ἡπ. (Ἰωάνν.) Οὐλ' τ'ν ἀπαδοχή σὶ σένα τ'ν ἔχον Θεσσ. (Αἰβάν.) || Ἄσμ.

Πόχει 'ς τὰ ξένα καρτερεῖ καὶ 'ς τὴ σκλαβιά παδέχει ὁπόχει καὶ 'ς τὴ μαύρη γῇ ἀπαδοχή δὲν ἔχει

Κεφαλλ.

Ἄν ἰδῆς καὶ πάρη χῶμα, ἔχε παντοχή ἀκόμα, ἂν ἰδῆς καὶ πάρη πέτρα, πᾶρ' τὰ μάτια σου καὶ φεύγα

Πελοπ. (Καπαρ.)

Σὰν κάνουν οἱ ἐλαιοὶ κρασὶ καὶ τὰ σταφύλια λάδι, τότε νὰ ἔχ'ς ἀπαδοχή νὰ κλώσου ἀπ' τοὺν Ἄδη

Σαμοθρ. — Ποιήμ.

Χίλων λογίων θερία

ἐξέσχισαν τὸ γένος του καὶ παντοχή κάμμια

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν.

Σὲ μὰ θλιμμένη καμαρούλλα μάννα καὶ κόρη μὰ ζωὴ καινούργια ἀρχίσανε νὰ ζοῦνε κ' ἴσως μὲ κάποια ἀπαντοχή.

ΣΣκίπη Προσφυγ. καημ. 32 Συνών. ἐλπίδα. β) Οὐδέν, τίποτε (ἢ σημ. προῆλθεν ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς ἀπραγματοποιήτου ἐλπίδος) Κρήτ.: Δὲν ἔχω - δὲ μ' ἀπόμεινεν ἀπαδοχή. Ἀπαδοχή τοῦ Θεοῦ δὲν ἀποτάσσει. Ἐδώκασί σου πρᾶμα; — Ἀπαδοχή! Συνών. δροσιά, ἐλέησι, πρᾶμα. 5) Στήριγμα ἠθικὸν ἢ ὑλικὸν πολλαχ.: Σὺ 'σαι ἡ ἀποδοχή μου Πάρ. Δὲν ἔχω μόν' ἓνα παιδί κ' εἶναι ἡ μόν' ἀπαδοχή μου (δὲν ἔχω παρὰ κτλ.) Κρήτ. Ἐκείνη δὲ εἶναι καὶ αὐτεινοῦ ἡ-γ-ἀπαδοχή του αὐτόθ. Οὐλὴ μου ἡ παντοχή φτοῦνος ὁ κῆπος εἶναι Πελοπ. (Βούρβουρ.) Ἡ ἀπαντουχή μ' οὐλ' 'ς τὰ πιδιά μ' εἶνι τῶρα Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ἄσμ.

